

ХИРУРГИЯ

Компетентен е в работата си май Мильо и поръчки има много, ама все е недоволен, все се оплаква. С велосипед да префучиш край него, ако рече, ще те фотографира аламинут и ще излезеш същински без разлика. Като пипне кутийката, като се поразкрачи, намигне с едното око – щрак! – и всичко е готово.

Само едно му пречи. Попийва си, значи, вътрешни промивки си прави, та му се стигат париците за промивки на снимките. Посръбва си човекът енергично, за живи и за умрели се черпи, та му се губят часове и не помни коя поръчка за кой ден е обещал да свърши.

Има една година, откак ме е фотографирал за лична карта и още не е готова. Тъй си ходя по света без самоличност, значи, и ме тормозят полицейските и други власти.

Откак почна пък с хирургия да се занимава, съвсем се обърка.

– Клиентела, дума, Динко! Вятър работа! Невежество и мрак, вика. Не се движило в средà и вестник не прочело. Иде, кай, оня ден Дечко бръснарчето и ми дума:

– Бай Мильо, кай, дай, албума да ти разгледам снимките.

Дадох му го, рови го, прелистя го, най-после извади портрета на даскалицата от Каменяк.

– Като си майстор, кай, можеш ли ù отряза главата?

– Как тъй главата, питам, и по какви съображения?

– Ще ти кажа, кай, ама антър ну и между нас да си остане. Сгодих се, кай, миналата събота се сгодених за бай Сашовата слугиня. Хубаво момиче, кай, уредно и инак не е загубено, но селянче е, знаеш, от колибите е. Фотографирало се на панаира, ама със селската си носия. Със сукман, значи, с престилка и тям подобни, а на мен не ми е прието тъй, защото искам да пратя портрета ù на майстора в Пловдив. Да му се похваля един вид и да го поканя да ми стане кум. Та искам да отрежеш главата на тази от снимката, кай, ще отрежеш и на годеницата, ще я лепнеш на нейната снага и ще я префотографираш. За очебийност един вид и по-хубаво да стане. Чувал съм, кай, че можело да стане такова нещо. А? Какво ще кажеш?

Клиентела! Няма как! Мерих, гласих, отрязах им главите, направих снимката и операцията излезе горе-долу сполучлива, ама не е там работата! Усложнения в професията се явява, неприятности и не мога навреме да приготвя поръчките.

Инспекцията на труда пък наредила да се направят портрети на всички работници по фабриките и да се залепят на книжките им. Добре, нямам нищо против, ама като се не намират материали. Ни стъкла, ни харии, ни проявители. За икономия почнах да ги снемам по пет-шест души наведнъж. Наредя ги един до друг, фотографирам ги и като ги приготвя, режа ги и на всекиго давам снимката. В една такава група беше и Гого Бузукът. Седи тоя в средата, засука мустаци, изпъчи се и дума:

– Бай Мильо, кай, хем хубаво да ме извъргалаш. Малко засмян искам да изляза и пооправен, че това лято съм отслабнал седем килограма. Фарси, кай, искам да ме изкараш, че иначе не плащам.

Направих снимката, засмях го малко, ретуширах му бръчките и ето го той пристига. Като я видя, и се развика.

– Какви са, кай, тия безобразия? Какво е туй нещо? Аз, кай, магаре ли съм, да ме изкараш с двете уши. Не приемам, кай, отказвам се!

И тръгна да си отива.

– Успокой се, думам, не се вълнувай! Грешка е, дето си не харесваш ушите. Това сега е най-модерно, анфас се казва и най-добрите фотографи го употребяват.

– А бе аз зная, кай, че е модерно. На мене не го разправяй, ама не ща да съм с две уши и туйто! Нека остане снимката същата, кай, ама да не е с две уши. Ей туй, дясното, кай, не ща да го видя. Ще го отрежеш, кай, ако искаш пари да вземеш от мене.

Клиентела! Няма как! Отрязях му ухото, заприлича на чучула и толкоз!

Една госпожа пък не си харесва половината лице. Дотук, кай, съм аз, ама оттук нататък – цяла влашка циганка! Не ти чини, кай фотографията. Повредена е нещо.

Бре убеждавах я, бре разправях ѝ, че това е специално осветление, че половината лице нарочно е поставено в сянка за ефект, най-после ѝ направих отстъпка и едва се съгласи да вземе снимката.

Занаят пусти! Професия! Всеки се мисли за мис Европа и иска по-хубав да излезе, отколкото е. Мъчно се изтрайва. Ти да си на мое място, вика, ще те хване кроткият бяс. Ами! Я си представи, казва, че тая жена ме накараше да ѝ режа половината лице и да ѝ лепя друго, по-бяло? Какъв таласъм беше, де ще ѝ търся прилика, че да я глася да се схожда нос с нос, уста с уста и т. н. Дотегна ми, дума, не за работа вече. Ей сега ще пристигне друга една пък. Пет пъти се мъча да ѝ фотографирам келеша гол. Носи една стара снимка, на баба ѝ ли е, на прабаба ѝ ли е, когато е била пеленак, и иска да го снима в същата поза. Инак, да речеш, позата не е много мъчна: в три четвърти седи детето, разкрячено е срещу обектива, с лявата държи палеца на левия си крак, а дясната му е вирната нагоре, сякаш лови мухи. И се хили насреща като идиот.

Правихме-струвахме, научихме го да си дига дясната ръка, ама нали не ще да си хване палеца на крака с лявата, а я тегли все по-нагоре. Какво го не мъчихме – не ще и не ще! Дърпа я към корема и вместо да се смее, реве на поразия.

Ще дойде след малко жената, ама не ми се вярва да излезе нещо пак. Без хирургия няма да мине. Ще се реже я крак, я ръка, я цялата долна половина на тялото от старата снимка и ще се лепи на новата, ама питам те: кажи ми, как ще стане тая работа, като детето там е женско, а това – келешът му с келеш – е момче, а?